

Jeg synes, at statsministeren skylder skatteministeren det hensyn nu at træffe den beslutning, så skatteministeren kan ånde lettet op og være frigjort for det politiske ansvar, som han har påført sig selv.

Det betyder også, at vi ikke kan stemme for den dagsorden, som er fremlagt. Vi mener, at sagen er fuldt opklaret, så vi kan træffe en politisk beslutning om at placere det politiske ansvar. Og derfor må jeg sige, at vi må stemme imod.

Men jeg vil også godt sige, at skulle der være et flertal for statsministerens synspunkt, så er det klart, at vi må bøje os for, at man ikke har mod til at træffe den nødvendige beslutning nu. Og det er klart, at hvis statsministeren inviterer til en drøftelse om, hvad vi så gør, møder vi selvfølgelig op.

Kirsten Jacobsen (FP):

Nu har vi i lang tid debatteret denne sag. Det, som er blevet påstået fra Fremskridtspartiets side, og som er udtrykt i den dagsorden, som vi er medforslagsstillere til, er, at det efter vores opfattelse er klarlagt og dokumenteret i bilag, som Folketinget selv er i besiddelse af, i bilag, som skatteministeren selv har udleveret, og i Folketingets forhandlinger, at skatteministeren har givet Folketinget urigtige oplysninger, vildledende oplysninger og mangelfulde oplysninger.

Hvis man skal prøve at belyse det lidt videre, så kan man sige, at i Told- og Skattestyrelsens notat af 11. oktober 1993 starter den urigtige tankegang. Her starter den falske melodi, som kun kan have haft ét formål, nemlig at vildlede Folketinget. Det drejer sig om en forudsætning, som Told- og Skattestyrelsen lægger til grund på side 3 om, at merhensættelserne kan henføres til det nye pengeinstitut.

Jamen det er en umulighed efter gældende skattelovgivning. Det er en af de ting, som undersøgelsesretten også klart har slået fast. Told- og Skattestyrelsens notat benytter således en forudsætning, der er ulovlig efter gældende skattelov.

Uanset alle notater, som er udarbejdet af embedsmænd, er det skatteministeren, som har det politiske ansvar. Og det har han også påtaget sig her i Folketingssalen i svaret på spørgsmål nr. S 113, både det skatteretlige og det skattemæssige ansvar.

Det er derfor alene skatteministerens ansvar, at Folketinget igennem tre vildledende, mangelfulde og selvmodsigende notater er blevet ført

bag lyset. Gennem hele sagen har skatteministeren konsekvent undladt at give nogen som helst oplysninger, som kunne føre til sagens løsning. Skatteministeren har fastholdt til det sidste, at sagen var så korrekt gennemført, at der slet ikke kunne ses nogen grund til, at den skulle undersøges.

Dette synspunkt støttede statsministeren. Alle juridiske aspekter var simpelt hen gennemgået. Undersøgelsesrettens soleklare konklusion var – og den viser, hvor fantastisk galt afmarcheret skatteministeren og regeringen var i dette spørgsmål: Skatteministeren og Skatteministeriets embedsmænd fulgte en planlagt, en kontinuerlig og en systematisk camouflagemanøvre efter følgende mønster: Skatteministeren ville slet ikke udtale sig om sagen med henvisning til tavshedspligten i lov om banker og sparekasser. Næste: Købesummen lå ikke fast. Næste: Sparekassen Nordjylland havde slet ikke fået noget fradrag.

Denne manøvre har kun haft til formål at føre Folketinget bag lyset. Det kan enhver, der har læst undersøgelsesrettens 800 sider lange beretning, også ved selvsyn konstatere.

Derfor er det heller ikke svært for Fremskridtspartiet at konstatere – som vi kunne, da vi allerede i midten af oktober 1993 havde fået de nødvendige dokumenter tilsendt fra Sparekassen Nordjylland med alle de relevante oplysninger, alle de rigtige tal – at det fradrag, det beløb på 173 mio. kr., der var tale om i telefaksen, det var et ulovligt fradrag. Det påstod vi allerede i begyndelsen af oktober sidste år. Det har Sø- og Handelsrettens præsident, Frank Poulsen, slået klokkestenhamrende fast i sin beretning af 3. oktober.

Derfor er der nu kun én vej, hvis skatteministeren ikke vil gå af sig selv: så er det statsministerens pligt. Parlamentariske undersøgelsesudvalg, hvor man ikke kan foretage sig noget som helst andet end at læse de dokumenter, som har været tilgængelige for os alle sammen i 11 måneder, det er at gøre grin med Folketinget, og det er at gøre grin med befolkningen, og det er ansvarsforflygtigelse, så det klodser.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 2 af Pia Gjellerup (S), Kjeld Rahbæk Møller (SF), Elisa-